

Sufisme og Ummahs oprejsning

Bismillahir Rahmanir Raheem

Inden vi diskuterer Sufisme, vil vi gerne klargøre følgende: Sufisme, som Tabi'een (generationen efter Sahabah ﷺ) forstod den, har intet at gøre med de sufistiske bevægelser, der hærgede muslimerne gennem den islamiske historie. Ej heller de nuværende sufistiske bevægelser, der hærger muslimerne i dag, da disse kun har til formål at bedøve og destruere Islam indefra, og er et definitivt redskab til at skabe en sekularistisk åndelig Islam, der tilsigter at tilpasse sig det kapitalistiske kolonialistiske system. Dette vil blive tydeliggjort for læseren, senere hen i artiklen.

Når vores 'Ulama såsom Abu Hanifah eller andre, taler om Sufisme, så er det ikke andet end den forståelse, der går ude på *Zuhd* (prioritering af *Akhirah* frem for *Dunya*), som er velkendt i den islamiske *Thaqafah* (litteratur). Og grunden til deres brug af term "Sufi i vejen" eller "Sufismens vej" og lignende, er blot i henhold til termens realitet og betydning i deres tid, dvs., i de første tre århundreder efter *Hijrah*. Men alt dette ændrede sig efter Tabi'eens tid, for termen fik et nyt omdrejningspunkt. Der blev etableret fatalistiske og åndeligt prægede bevægelser, som implementerede hvad vi nu kalder sekularismen, der destruerede muslimernes sinde og sammenhold i samfundet, og blev brugt af hyklere til at undergrave Islam og det islamiske samfund. Men takket være Allah ﷻ, så var der nogle personligheder i den islamiske historie, som trods deres sufistiske tendenser, var store *Mujahideen* og 'Ulama.

Hvad er Sufisme?

Sufismen startede i Basrah i det sydlige Irak. Basrahs beboere var de første til at bygge et tilflugtssted for Abdul Wahid bin Zayd. Abdul Wahid var en af Imam Al-Hassan Al-Basris venner. Og Basrahs beboere var kendt for deres *Zuhd*, *Ibadah* og *Taqwa*, hvilket ikke var tilfældet i de andre islamiske områder. Det er derfor, der cirkulerede en talemåde, som siger: *Fiqh Kufi* (Juraforståelsen hos 'Ulema i Kufah) og *Ibadah Basriyyah* (tilbedelsesmåden hos folk i Basrah). Og det blev berettet ifølge Abu Al-Shaykh Al-Asbahani's *Isnad* (beretningsautoritet), at Muhammad bin Sireen fik at vide, at der er et folk, som foretrækker uld tekstiler; så sagde han, "Sig til dem: At et folk vælger uld (*Al-Souf*) og siger (*om sig selv*), at de efterligner Messias (*Al-Maseeh bin Maryam* ﷺ), så siger jeg, at vores elskede Profets ﷺ vejledning (*Sunnah*) er mere kær for os end deres, og at vores Profet foretrak *Qutun* (bomuld)."¹

Sufisme i den moderne tid

¹ Fiqh Al-Tassawuf skrevet af Shaykh Al-Islam Imam Ahmad bin Taymiyah side 12. Dar Al-Fikr Al-Arabi, Beirut. For Shaykh Zohair Shafeeq Al-Kibby.

Zardaris² regime i Pakistan annoncerede³ den 7. juni 2009, at den ville oprette et ”Sufistisk konsultativt råd”, med det formål at bekæmpe ekstremisme og fanatisme ved at sprede Sufisme i landet. Mange i vesten har ikke gjort det til en hemmelighed, at de anser Sufisme for at være en måde, hvorpå vestlige interesser og værdier kan spredes i den muslimske verden. I en rapport fra 2005 af tænketanken RAND - Civildemokratisk Islam⁴, så forklarer den som en del af den vestlige strategi for, ”en assertiv spredning af værdierne om vestlig demokratisk modernitet”: *”Opbyg Sufismens statur. Opfordr lande med stærke sufistiske traditioner til at fokusere på den del af deres historie og inkludere det i deres skolepensum. Læg mere vægt på Sufi Islam.”*

I Usbekistan, hvor undertrykkelse og tortur af muslimer er øverst på hitlisten, opfordrer regeringen også til Sufisme. The Keston News Service rapporterede⁵ tilbage i 2002, at det usbekiske regime: *”... bruger Sufisme som en distinkt modvægt til de muslimer, som er uafhængige fra myndighederne, de såkaldte Wahhabister (et navn givet i Centralasien til islamiske fundamentalistiske grupper, som ofte har lidt til fælles med den Islam, der er fremherskende i Saudiarabien) og det internationale islamiske parti Hizb-ut-Tabrir, som arbejder for forening af verdens muslimer i et kalifat.”*

Det skal derfor ikke komme som en overraskelse, at NATO, som på nuværende tidspunkt besætter Afghanistan, skulle invitere det Sufistiske Muslimske Råd⁶, der har beliggenhed i England, til sit hovedkvarter, for at ”se sig om”, og at den pakistanske regering skulle oprette et Sufistisk konsultativt råd midt i sin krig i Swat.

Selvom vesten ser Sufisme som en partner i deres forsøg på at underkue og reformere Islam, så ser vi, hvis vi tager et kig tilbage til den islamiske historie, et meget anderledes billede af Sufisme i forhold til det, vesten tegner sammen med sine allierede i de muslimske regimer.

Sufismen som forstået af vores store retslærde

Imam Abu Hanifah (85-150 e.h.) sagde: *”Var det ikke for to år, ville jeg være fortabt.”* Han sagde, *”I to år ledsagede jeg Sayyidna (vores mester) Ja’far As-Sadiq, og jeg fik den spirituelle viden, der gjorde mig til en Sufi i Vejen.”*

[Ad-Durr Al-Mukhtar, bind 1, s. 43]

Imam Malik (95-179 e.h.) sagde: *”Den der studerede jura (Fiqh) og ikke studerede Sufisme (Tasawwuf) vil blive korrumpet; og den der studerede Sufisme og ikke studerede jura vil blive en kætter; men den der kombinerer dem vil nå frem til sandheden.”* [Ali Al-’Adawi, bind 2, s. 195]

² Asif Ali Zardari er Benazir Bhuttos enkemand.

³ www.dawn.com/wps/wcm/connect/dawn-content-library/dawn/news/pakistan/14-government-to-set-up-sufi-advisory-council-zj-08

⁴ www.al-dawah.dk/download/CDI-Rand.pdf

⁵ www.religioscope.com/info/notes/2002_052_uzbek_sufi.htm

⁶ www.sufimuslimcouncil.org/

Imam Al-Shafi'i (150-205 e.h.) sagde: "Jeg ledsagede Sufifolket og jeg fik tre tråde af viden: ... hvordan man taler; hvordan man behandler folk med venlighed og et blødt hjerte... og de... vejledte mig i Sufismens veje." [Kashf Al-Khafa, 'Ajuni, bind 1, s. 341]

Imam Ahmed bin Hanbal (164-241 e.h.) sagde: "Åh min søn, du skal sidde sammen med Sufifolket, for de er som et springvand af viden, og de har ibukommelsen af Allah ﷻ i deres hjerter. De er asketer og har den største spirituelle styrke." [Tanwir Al-Qulub, s. 405]

De nævnte fire Imamer er grundlæggerne af de fire universelt anerkendte juraskoler (*Madahib*).

Den berømte Shafi'i lærde, Imam Al-Nawawi, siger i sin bog, Al-Maqasid:

"Sufismens vej er baseret på fem principper:

1. At have gudfrygtighed (*Taqwa*) privat og offentligt (eller skjult og åbent),
2. At efterleve *Sunnah* i ord og handling,
3. Ligegyldighed overfor om andre accepterer eller afviser en,
4. Tilfredshed med Allah den Høje, når man har lidt og når man har meget,
5. Og vende tilbage til Allah ﷻ i lykke eller ulykke.

Principperne for behandling af sjælens sygdomme er også fem:

1. Lette maven ved at formindske ens (fortæring af) føde og drikke,
2. Søge tilflugt hos Allah ﷻ fra det uforudsete, når det indtræffer,
3. Undgå situationer, som indeholder det man frygter at blive offer for,
4. Blive ved med at bede Allah ﷻ om Hans tilgivelse og velsignelser over Profeten ﷺ dag og nat med fuld åndsnærværelse,
5. Og omgås med den, der vejleder til Allah ﷻ."

Disse principper, Imam Al-Nawawi opstillede, fører slet ikke til en opbakning og støtte til de vestlige udenrigspolitiske interesser. Og at *have gudfrygtighed privat og offentligt og efterleve Sunnah i ord og handling* betyder at muslimer ikke kan være tavse overfor de undertrykkende regimer, der regerer over muslimer i dag, som i Usbekistan, eller støtte den vestlige udenrigspolitik.

Sufisme i den islamiske historie

Når man kigger tilbage på nogle af de berømte Sufi lærde i den islamiske historie, så ser vi, at de var forrest i påbuddet af det rette (*Ma'rif*) og forbuddet mod det slette (*Munkar*), *Jihad* og arbejdet mod undertrykkelse (*Dhulm*).

Imam Al-Ghazali er kendt for sine værker, som tilbageviser alle de ukorrekte filosofiske tanker, der var trængt ind i den muslimske Ummah på hans tid. Han skelnede også imellem de legitime og de illegitime sufistiske praksisser, og han arbejdede for at rense Ummah for disse ukorrekte sufistiske praksisser, der eksisterede.

Sufisterne har gennem historien været centrale i islamisk reform og *Jihad*. Det var berbereren Yusuf bin Tashfin og hans sufistiske bevægelse, *Al-Murabiṭoon* (dem, der bor ved den islamiske stats grænser) i nordvest Afrika, som i Khalifah'ens navn (bosiddende i Bagdad) indledte en *Jihad* mod korsfarerne i Spanien og besejrede dem. Da de muslimske regenter i Spanien delte sig og løsrev sig fra Khilafah og splittede Ummah igen, så var det Yusuf bin Tashfin under vejledning fra den store Sufi lærde, Imam Al-Ghazali med sin sufistiske *Al-Murabiṭoon* bevægelse, som afsatte disse korruperte regenter gennem krig i 1094, forsvarende behovet for styret med *Shari'ah* og foreningen med Khilafah.

I næsten identisk form som den første *Al-Murabiṭoon* bevægelse, inspireret af de store Sufi lærde og jurakyndige (*Fuqaha*) som Imam Al-Ghazali, kom *Al-Murabiṭoon* (bogstavelig talt dem, der siger Allah ﷻ er Én) bevægelserne et par århundreder senere i Nordafrika og afsatte den nu forfaldne navngivne *Al-Murabiṭoon* familie, og kaldte igen til en strengere applicering af *Shari'ah*.

Shah Wali Allah (1703-1762 e.kr.), en velkendt Sufi lærde og politisk aktivist i Indien er kendt for at have skrevet breve til den afghanske regent Ahmed Shah Durrani, samt til prominente lokale muslimske regenter, opfordrende dem til at samarbejde med Durrani i udførelsen af *Jihad* imod (de hinduistiske) marathaer og jater, for at etablere *Shari'ah* i Indien. Shah Wali Allah var således ikke kun en inspiration til Durranis invasioner i 1756-1757 og 1760-1761, han var også ansvarlig for at hjælpe til at organisere en forening af muslimske kræfter imod (de hinduistiske) marathaer i det nordlige Indien.

Også berømt er den anti-russiske *Jihad*, som blev udført af en Naqshibandi Sufi Shaykh, Mansur Ushurma. Efter hans udslettelse af en hel russisk brigade under kampen ved Sunzha floden i 1785: "... kaldte (han) bjergboerne til hellig krig imod de indtrængende vantro, og forenede faktisk hele det nordlige Kaukasus i nogle år, fra det tjjetjenske territorium i vest til Kymyk stepperne i øst. Og hans appel - i hvert fald i forhold til hvad vi ved - lyder meget som appellerne til *Jihad* af Naqshibandi mestre (arabisk: *Murshid*) af senere dato..."

Naqshibandi broderskabet (*Tariqah*) har siden dette vendepunkt i det 18. århundredes *Jihad* og op til nu, spillet en kritisk rolle i forsvaret af muslimer overfor uretmæssig indtrængen fra både Zarens og Sovjet Ruslands styrker. Man kan sige, at de næsten 50 år lange kaukasiske krige udgjorde et vigtigt bidrag til den materielle og moralske ruin for Zarens imperium og fremskyndte Romanov-kongeriget's undergang. Under de voldelige kommunistiske revolutionærkrige i 1917-1921, spillede de sufistiske broderskaber - især Naqshibandi broderskabet - endnu engang en primær rolle. Deres endelige mål i deres modstand overfor kommunisterne, var at etablere *Shari'ah*.

Uzun Haji, der var en Naqshibandi Shaykh og en af lederne af broderskabet, sagde: ”Hvis Gud vil, så vil vi konstruere en Shari’ah regering, for der kan ikke være en republik i et muslimsk land. Skulle vi acceptere en republik, ville vi dermed frasige os Khilafah, hvilket ville være ensbetydende med at frasige os Profeten og i sidste ende selveste Gud.”

[Oversatte udpluk fra: ”Mystics and Commisars: Sufism in the Soviet Union” X, Alexandre Bennigsen og S. Enders Wimbush, C. Hurst og Co., London, 1985] - Se eventuelt denne artikel: www.americanthinker.com/2005/05/sufi_jihad.html

Osmannerne var også meget påvirket af den sufistiske *Manlaniyah*-orden, der blev oprettet af tilhængere af den berømte Sufi lærde Jalaluddin Muhammad Rumi i det 13. århundrede. Og mange medlemmer af denne orden tjente i forskellige officielle stillinger i den osmanniske (Khilafah) stat.

Konklusion

Vestlige udenrigspolitiske eksperter anvender desperat forskellige midler og fremgangsmåder i deres strategi til at reformere Islam og skabe en ”ny” sekulær Islam, hvilket ligner det, der skete med kristendommen under ”reformeringsperioden”. Størstedelen af denne kampagne har til formål at omskrive den muslimske historie, og forsøge at skildre moderne fortolkninger af Islam som veletablerede islamiske traditioner. De muslimer, der arbejder for at genoplive Islam ifølge en selvstændig islamisk dagsorden, som vesten kalder ”ekstremister” eller ”islamister”, skildres som innovatorer hvis idéer ikke har noget grundlag i den islamiske tradition og historie. Omskrivningen af Sufisme er et eksempel på dette.

Måden hvorpå man finder den korrekte islamiske holdning til ethvert emne, er ved altid at huske to ting. For det første, de vantro (*Kuffar*) lederes attitude overfor Islam og for det andet, det Sendebudet ﷺ fortalte os ville beskytte os fra at fare vild. De vantro lederes attitude overfor Islam er meget tydelig. De har et formål med deres forsøg på at reformere Islam, som er at udslukke Allahs ﷻ Lys. Allah ﷻ siger:

﴿يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾

”De ønsker at puste Allahs Lys ud med deres munde, men Han vil fuldkommengøre Sit Lys, selvom de vantro måtte hade det.” [Al-Saff 61:8]

Al-’Irbadh bin Sariyah sagde: ”Allahs Sendebud ﷺ gav os en prædiken, som fyldte vores hjerter med frygt og tårer flød i vores øjne. Så sagde vi: ”Åh Allahs Sendebud ﷺ, dette er en afskedstale, så rådgiv os.” Han ﷺ sagde:

«أُوصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ وَإِنْ عَبْدًا حَبَشِيًّا فَإِنَّهُ مَنْ يَعِشْ مِنْكُمْ بَعْدِي
فَسِيرَى اخْتِلافًا كَثِيرًا فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الْمَهْدِيِّينَ الرَّاشِدِينَ تَمَسَّكُوا بِهَا
وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِدِ وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بَدْعَةٌ وَكُلُّ بَدْعَةٍ
ضَلَالَةٌ»

”Jeg formaner jer til at have frygt for Allah, og høre og adlyde, selv hvis en etiopisk slave skulle blive jeres leder. Den af jer, der lever efter mig, vil opleve store kontroverser, så I skal holde fast i min Sunnah og de retsindige vejledte kaliffers (Khulafaa) Sunnah; hold fast i dem, og bid fast i dem med kindtænderne. Tag jer i agt for de nyligt opfundne sager, for enhver opfunden sag er en innovation og enhver innovation er en vildledning, og enhver vildledning er i helvedesilden.” [Sunan

Abu Dawud og Sunan Al-Tirmidhi]